

— Ама какъ тѣй, бе бате Сава? Кога, кой, защо?

— Хж, какъ и защо! — отвърна соннато Савата. — За какво се краде магаре? Пъкъ кой — ще видимъ. Ще разберемъ тая работа. Вчера го изведохъ да пасе, до върбалака долу при воденицата. И Гуджо бѣше съ мене. Оставихъ го за малко и отидохъ да си отсѣка върба за пишѣлка. Да му се не види и пишѣлката! Кога се върнахъ — и поменъ отъ Марка нѣма. Само Гуджо нѣкжде надалечъ лаеше. Изпърво не разбрахъ какво е станало. После се сътихъ, ама късно. Тичахъ, търсихъ, викахъ, азъ на една страна, Гуджо на друга — нѣма и нѣма. Това е то всичко.

— Ама кой бе, бате Сава, не видѣ ли нѣкого?

— Казахъ ви вече бре, защо пакъ питате! Никой нѣмаше. Знамъ ли кой. Мърна ми се мене преди туй нѣщо като калпакъ, и май че го зная чий калпакъ е той, ама да видимъ. Пъкъ вие, момчета, не се бойте! Моя е грѣшката. За една пишѣлка, оставихъ хубавото магаре. Ама — то ще се нареди. Да не ме викатъ Сава, ако не го намѣря! Земята ще обърна наопаки, и Марко ще си дойде пакъ при насъ. А пъкъ